

singula istorum propriam : dicimus autem, non vnus vtilitatis gratia oportere musica vti, sed multarum: nam & doctrinae gratia & purificationis. (quid autem purificationem intelligamus, nunc simpliciter, aliàs verò diligentius in his quæ de Poëtica scribimus, dicemus) tertio gratia degendi otij quietisque causa & remissionis curatur: patet omnibus harmoniis esse vtendum, sed non eodem modo : verum ad doctrinam quidem moralibus est vtendum maximè: ad eruditionem verò aliorum pulsante, effectiuus & abstractiuus. nam affectio illa, quæ contingit circa animos, quorundam vehementer, in cunctis existit. Differt autem secundum magis & minùs, ceu miseratio & metus, & præterea abstractio animi, nam per hunc motum deuoti, & supplices quidam fiunt. Videmus autem & sacris melodiis ita affici, quando vtuntur expiantibus animam carminibus, quasi medicina fretis, & purificatione. Hoc idem euenire necessum est iis qui commiseratione, & qui metu, & qui aliis affectibus desinentur, & aliis, quatenus cuique talia contingant: fierique in omnibus purificationem quandam & leuationem cum voluptate. Similiter autem carmina purificatiua lætitiæ afferunt innocuam hominibus, quapropter talibus harmoniis, & talibus carminibus spectandi sunt hi, qui theatralem musicam tractant certatores. Sed cum spectator sit duplex, alter ingenius & doctus, alter vilis & indoctus, ex opificibus turbæque urbana, & in quoque accommodanda sunt certamina, & spectacula ad cessationem & quietem. vt enim illorum animæ distortæ sunt à naturali habitudine, sic harmoniarum & melodiarum distortionem sunt quædam, illæ quæ sunt vehementes & infractæ. Delectat verò singulos id quod suæ naturæ sit aptum, quamobrem licentia permittenda est his, qui de arte musica certant in theatrò, vt ad huiusmodi spectatorem tali genere vtantur musicæ. Ad doctrinam verò, quemadmodum dictum est, moralibus melodiis est vtendum, & talibus harmoniis, qualis est Dorica, vt suprâ diximus. Recipienda est & alia quamcunque nobis suadent, qui in philosophia musicâq. versatur. Socrates verò in libris de Republica nõ rectè Phrygiam tantummodo adiungit ad Doricam,

A πῦρασ φαμεν δὲ ἑμὰς ἕνεκεν ἀφελείας τῆ μοισικῆ καὶ αὐτῶ δέειν, ἀλλὰ καὶ πλεονάων χάριν καὶ γὰρ παιδείας ἕνεκεν καὶ καθάρσεως. τὴ ὁ λέγουμεν πάλιν καὶ ἀναρσιν, νῦν ἄλλοι ἀπλῶς, πάλιν δὲ ἐν τοῖς ποιεῖ ποιητικῆς ἐξοφῶμεν σαφέστερον· ποιεῖν ὅτι πρὸς διαγωγῆν, πρὸς αἰσῶν τε, καὶ πρὸς τὴν τῆς σωτηρίας κινήσειν φανερόν ὅτι χρησιώτερον ἄλλο πᾶσι τοῖς ἀρμονίαις. οὐ γὰρ αὐτῶν ὁ ἕρπονός τις χρησιώτερον ἢ πρὸς ἄλλο πάλιν πειθεῖαν, τῆς ἡθικῶς τᾶταις πρὸς τὴ ἀκρόασιν, ἐτέρον χρησιώτερον τῆς πρὸς ἀκρόασιν, καὶ τῆς ἐκδοῦσασιν τῆς ἀκρόασιν. ὁ γὰρ ποιεῖ ἐκείναις συμβαίνει πᾶσι τοῖς ψυχῆς ἐκδοῦσιν, τῶτο ἐν πάσι τοῖς ἐκδοῦσιν τῆς ἡθικῶς διαφέρει, καὶ τῶ μέλλον ὅτι ἕλεος καὶ φόβος, ἔπει δὲ ἐκδοῦσασιν καὶ γὰρ ἐκδοῦσασιν τῆς κινήσεως καὶ τακτικῶν χροῶν πένες εἰσιν. ἐκ δὲ τῆς ἐκδοῦσιν μελῶν ὁμοῦ τούτοις, ὅταν χρησιώτερον τοῖς ἐκδοῦσασιν πάλιν ψυχῆς μέλει, καὶ δις ταυτοῖς, ὅτι ἑκείναις τῶν ὁμοῦ καὶ καθάρσεως. ταῦτο δὲ τῶτο αἰσθητῶν πᾶσι καὶ τοῖς ἐκδοῦσασιν, καὶ τοῖς φοβητικῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις παιδικῶν καὶ τοῖς δὲ ἡθικῶν, καὶ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ τῶν τοιούτων ἐκδοῦσιν, καὶ πᾶσι γίνονται τῶν καθάρσεως, καὶ κοινῶν ἐκδοῦσιν. D μαθ' ἡδονῆς, ὁμοῦ δὲ καὶ τὰ μέλη ταυτοῖς ἀρπικῆς, παρέχει χάριν ἀβλαβῆ τοῖς ἀκούσασιν. διὸ τῆς ἄλλοις ταυτοῖς ἀρμονίαις καὶ [πῦρας] τοιούτοις μέλει δὲ πᾶσι τοῖς πάλιν θεατικῶν μοισικῶν μεταχρησισασιν ἀκρόασιν, ἔπει δὲ ὁ θεατικῶν ἀκούσασιν, ὁ ἄλλοις ἐκδοῦσιν καὶ πεπαιγμένους, ὁ δὲ φοβητικῶν ἐκδοῦσιν καὶ ἀκούσασιν. E συγμῆμος, ὁμοῦ δὲ τῶν ἀκούσασιν καὶ θεορίας καὶ τοῖς τοιούτοις ποιεῖ ἀνάπαυσιν. εἰσὶ δὲ ὅτι ἄλλοις ἀκούσασιν ἀκούσασιν παρεστραμμένους τῶν φύσιν ἕξασιν, οὐτῶ καὶ τῶν ἀρμονίῶν παρεστραμμένους εἰσὶ καὶ τῶν μελῶν τῶν σωτηρίας, καὶ παρεστραμμένους. ποιεῖ δὲ ἡ ἡδονῆς, ἐκδοῦσιν τῶν φύσιν οἰκῶν. διὸ ἄλλοις ὁμοῦ δὲ τῶν ὁμοῦ τῶν ἀκούσασιν πρὸς τὴν θεατικῶν τῶν τοιούτων, τοιούτοις πᾶσι καὶ τῶν ἀκούσασιν καὶ μοισικῶν, πρὸς δὲ πειθεῖαν, ὅτι ἕλεος, τῆς ἡθικῶν τῶν μελῶν χρησιώτερον, καὶ τῆς ἀρμονίαις [πῦρας] τοιούτοις ταυτοῖς δὲ ἡ δὲ ἐκδοῦσιν καὶ ἀκούσασιν εἰσὶ πάλιν ἀκούσασιν. δὲ καὶ τῶν δὲ ἐκδοῦσιν

ἐκδοῦσιν

καὶ πᾶσι τῶν ἡθικῶν ἡμῶν δοκιμάσασιν εἰ κενανῶν τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ διαπεσῆς, καὶ τῆς ποιεῖ καὶ μοισικῶν παιδείας. ὁ δὲ ἐν τῇ πολιτείᾳ Σικράτης ἔκαστος τῶν φρυγιστῶν μόλις κατελείπει μὲν τὸ δὲ